

Raastoffer og Hjælpestoffer for den indenlandske Virksomhed skulde fritages for Told. Jeg kan fuldt ud slutte mig dertil. Jeg anser det for en overordentlig vigtig Reform, men det forekommer mig, at de samme slaaende Argumenter, som den høitærede Finantsminister har anført for at fritage de Satter, han har foreslaaet, maatte føre noget videre, maatte føre til at frigive andre Raastoffer, som foregaaende Talere have nævnt, saasom Tømmer og Sern og ogsaa Skibe. Ved Skibe er der ganske vist den Omstændighed at nævne, at Bestyttelsen for det indenlandske Skibsbyggeri derved vil blive berøvet, men det vil kunne afhjælpes i Vighed med, hvad der sker i andre Lande, nemlig ved en Toldgodtgjærelse eller Præmie som Erstatning for, hvad der er erlagt. Jeg kan derfor ikke erkjende, at Hensynet til det indenlandske Skibsbyggeri paa nogen Maade skulde staa i Veien for at fritage Skibe. Der er kun eet Hensyn, der kan berettigge til, og som ogsaa er blevet anført for at bibeholde disse Satter, nemlig det finantzielle Hensyn. Det er et Forhold, jeg senere skal vende tilbage til. Herunder vil jeg endnu nævne Skibsafgiften. Jeg slutter mig fuldstændig til ærede foregaaende Talere, at denne Afgift burde ophæves. Jeg anser det ikke nødvendigt at argumentere derfor, thi en Afgift, hvis Ophævelse dette Thing enstemmig har vedtaget, behøver man ikke at fremkomme med yderligere Argumenter for at ophæve. Den tredie Hovedpost, som havde været den ledende for den høitærede Finantsminister ved Udarbejdelsen af Reformen, var at lette Toldbyrden paa Nødvendighedsartikler og lægge den over paa Luxusartikler. Ogsaa hertil kan jeg give min fulde Tilslutning; dog har jeg nogen Tvivl i saa Henseende. Det forekommer mig ikke saa meget at være denne Inddeling mellem Nødvendighedsartikler og Luxusartikler, det kommer an paa. Luxus er et relativt Begreb; det, der er Luxus for den fattige, er nødvendigt for den Rige. Luxus for En er Nødvendighed for en Anden. Der ligger en rigtig Tanke deri, men det forekommer mig, at en Nuance maa gives. Det, det kommer an paa, er, om det er de Ubemidlede, der bruge den, eller de Velstaaende. Det, det kommer an paa, er, om Toldsatsten bliver saaledes grupperet, at Byrden bliver nogenlunde fordelt i Forhold til Borgernes Skatteevne, og det er ikke altid, det vil naaes ved at lægge det paa disse Artikler. Hvad angaar den nuværende Toldbyrders Fordeling paa de forskjellige Klasser, da blev det bemærket af en æret foregaaende Taler, at jeg i en Afhandling, som jeg for endel Aar siden har skrevet, havde

udtalt, at Byrden af Told og Accise fordelte sig nogenlunde lige paa de forskjellige Klasser i Forhold til Indkomsten. Jeg tatter det ærede Medlem for den Ære, han viste mig ved at citere mig; men jeg beklager, at han ikke fuldt ud har forstaaet eller læst Alt, hvad jeg har skrevet, thi han drog af det Citat et Resultat, som ikke var berettiget. For det Første vil jeg sige, at selv om Toldbyrden fordelte sig i Forhold til Indtægten aldeles ligelig, vilde den være i høieste Grad ubillig; thi det er jo klart, at 5 pCt. af en Indtægt paa 200 Kr. er en langt tungere Byrde end 5 pCt. af en Indtægt paa 10,000 Kr. Altsaa, en Bestatning, der fordeler sig ligelig efter Indtægten, er i Virkeligheden i høi Grad ubillig. Men dernæst er der en anden Ting, som jeg tror, at det ærede Medlem overgaa, nemlig at min Afhandling omhandler kun Toldbyrden (Chr. Hage: Nei!), men det ærede Medlem refererede ikke, at den kun omhandlede Told- og ikke tillige Brændevinsafgiften. Der staar udtrykkelig i denne Afhandling — jeg har den ikke ved Haanden, men jeg mindes tydelig, hvad jeg skrev — at Toldbyrden fordeler sig ligelig i Forhold til Indkomsten, om det end er ubilligt, men saa staar der udtrykkelig bemærket i Slutningen, at der fremkommer en Ulighed, fordi jeg ikke har medtaget Brændevinsafgiften (S. Hage: Maa jeg bede om Ordet!), og den hviler meget haardt paa de Ubemidlede. Hvis man skal tage denne Afhandling som en Autoritet, hvad jeg ikke gør, hvis man skulde tage den som Udgangspunkt, tror jeg, at man ikke vilde komme til, at de indirekte Satter hvile ligelig paa Befolkningen. Jeg tror altsaa ikke, at de nuværende indirekte Afgifter i Virkeligheden hvile aldeles ligelig paa de forskjellige Klasser af Befolkningen. Men naar man nu derefter vil se — og det er jo dog det, det kommer an paa — hvorvidt gjælder det om det foreliggende Forslag, hvorvidt gaar Reformen i saa Henseende i rette Retning, kan jeg ikke ganske erkjende dette. Forslaget gaar ud paa, at Tolden skal ophæves paa Torsk, Spegefild og Lignende, paa Petroleum, paa Salt og paa Sikorie. Disse Poster ere egentlig det, som gives den Ubemidlede. Det er disse Artikler, med Hensyn til hvilket Forbruget bliver lettest for ham, og saa maaste Ris. Ganske vist bruges Ris af endel af Arbejderbefolkningen her i Kjøbenhavn og i Byerne, men forholdsvis mindre paa Landet. (Modsigelse.) So, jeg skal ikke sige det bestemt, men saa skal jeg da tage Ris med. Men paa den anden Side maa det erindres, at der ogsaa lægges betydelige Byrder paa den ubemidlede Mandes Forbrugsartikler. Der lægges først paa Tobak,